

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 222.

74de Møde.

Lirebagen den 11te Juni.

(Fortf.)

Thalbitzer (fortsat): Altsaa, dette i Forbindelse med, hvad det høitærede Ministerium har udtalt, gjør, at jeg med fuld Kollighed stemmer for denne Paragraph som den er, hvilket jeg ellers ikke vilde gjøre, og, hvad der er ligesaa vigtigt som Retfærdighedshensynet, er, at Loven igrunnen er forfattet ved denne Paragraph, idet § 1 egentlig er ophævet, saalænge her staaer, at Udredelsen af Heste skal skee overeensstemmende med de gjældende Love. Dette er ogsaa et vigtigt Hensyn, og det har derfor været mig særdeles glædeligt at høre det høie Ministerium og navnlig den høitagede Premierminister udtale, at det er Regjeringens Siemed at tilbeibringe et enigt og stærkt Folk. Regjeringen ønsker ikke bestandig at staae som Mægler mellem trættende Rigsdagsmænd; men den ønsker at have et enigt Folk, som bærer eens Byrder og har eens Rettigheder, og i Forening med dette Folks Repræsentanter at give gavnlige Love for Landet i Almindelighed. Jeg stemmer derfor, efter de Grunde, jeg har anført, ganske roligt for denne Paragraph som ogsaa for de senere Paragrapher, der tale om Fordelingen af Brandredskaber, og de Byrder, der følge dermed paa Landet.

Formanden: Maaskee jeg dog, maa tillade mig at bemærke, forsaavidt den sidste ærede Taler meente at finde en Modsigelse mellem § 12, saaledes som den nu staaer, og § 1, at Udredelsen af Heste til Hærens Brug dog vistnok ikke udelukkende kan ansees for en Hartfornsbyrde.

Thalbitzer: Jeg tog mig blot den Frihed, at hentyde paa Anordningen af 1774, som nævner Hartfornet, idet den siger, at af saamange Lønder usrit Hartforn skal der afholdes denne Byrde, og af saamange Lønder frit

Hartforn denne. Det var blot denne Anordning, jeg mener, tyder hen derpaa, det var blot den, jeg citerede.

Formanden: Jeg tillod mig blot hin Bemærkning, for at oplyse, at en saadan Modsigelse ikke kan siges aldeles bestemt at være tilstede.

Solberg: Jeg tør paa ingen Maade sige, at den Afgjørelse, som den omtalte Sag har faaet i det andet Thing, kan kaldes uretfærdig, og jeg kan ikke undlade ved denne Leilighed at fremføre det Ønske, at, ligesom der i det andet Thing iagttages den Regel, at man ikke paa nogen Maade nærmere karakteriserer den Maade, hvorpaa en Sag er bleven behandlet i dette Thing, at det da ogsaa bliver Stik hos os, at vi heller ikke nærmere indlade os paa at karakterisere det, som er skeet i det andet Thing.

Hvad nu denne foreliggende Sag angaaer, da maa jeg sige, at jeg strax i Comitteen har udtalt mig for, at jeg vilde stemme for, at denne Lov skulde have Fremgang, selv om den Lov, som angaaer Hestehold, maatte falde i Folkethinget; thi jeg anseer det for saa vigtigt, at denne Sag bringes til Ende, at jeg ikke alene gjerne vil bringe det Offer fremdeles at holde een Rytterhest, men jeg skulde ogsaa stemme for Loven, selv da, naar der skete en virkelig Uretfærdighed og man vilde paalægge mig at holde to Heste. (Munterhed).

Krabbe: Jeg maa tillade mig at forespørge hos den ærede Taler, der nu satte sig, hvem han har meent der skulde have karakteriseret Folkethingets Beslutning som uretfærdig. Hvad mig angaaer, da maa jeg protestere derimod; thi jeg har ingenlunde nævnt eller omtalt, at det var et uretfærdigt Resultat, Folkethinget var kommet til. Lvertimod har jeg sagt, at jeg havde en altfor stor Tillid til Folkethingets Retssølelse til ikke at troe, at det, naar Loven om Hestes Udredelse til Ar-